

Psalmul 126

O cântare a treptelor.

Acum ajungem la a șaptea staționare a pelerinilor; aici putem să ne așteptăm, desigur, să ajungem și la o oarecare împlinire a bucuriei. Această așteptare nu va dezamăgi. Aici vedem nu numai că Sionul dăinuie, ci și că bucuria Sionului revine după suferință. Că Sionul va fi păstrat, aceasta nu este suficient; el trebuie să fie și roditor. Pelerinii în sărbătoare pășesc înainte în cântările psalmilor lor, de la o binecuvântare la alta, în timp ce intră, treaptă cu treaptă, pe drumul sfințit. Ce popor fericit este cel căruia fiecare înălțime îi oferă imbold pentru un nou psalm, fiecare loc de popas îi smulge o cântare proaspătă de laudă! În psalmul nostru, prietenul liniștit al lui Dumnezeu se transformă într-un semănător harnic. Credința se dovedește ca fiind activă prin dragoste, obține binecuvântări deja prezente și asigură o bogată recoltă viitoare de bucurie.

Despre perioada când a fost compus psalmul nu este nimic sigur stabilit, decât că acesta privește în trecut, la o mare eliberare. Expresia „*întoarce pe captivi*” nu ne obligă în nici un caz, potrivit construcțiilor limbii ebraice, să ne gândim la captivitate în adevăratul sens al cuvântului; salvarea dintr-un necaz sau o strâmtorare mare oarecare ar fi absolut adecvată expresiei. Mâna salvatoare, eliberatoare, a Domnului se arătase abia de curând măreață pentru Sion; dar acum se lăsase un nor greu, întunecos peste popor, așa că locuitorii Sionului au trebuit să implore iarăși: *Doamne, întoarce captivitatea noastră!*

Psalmul urmează potrivit după cel anterior, în care am citit că sceptra celor răi nu va rămâne peste ceata mică a celor drepti. Această făgăduință o vedem aici ca pe un eveniment bucurios și în același timp ca stea a nădejdi în noul întuneric. – Salvarea Sionului devine pentru noi simbolul mântuirii creștinilor individuali din robia păcatului și a lui satan, ca și împlinirea mântuirii, pe care poporul lui Dumnezeu încă o așteaptă.

Psalmul nostru se împarte: într-o relatare, versetele 1-2, o cântare de laudă, versetul 3, o rugăciune, versetul 4, o făgăduință, versetele 5.6.

Interpretare

1. Când a întors DOMNUL pe captivii Sionului, eram ca cei care visează.
2. Atunci gura ne era plină de râs și limba de strigăte de bucurie. Atunci se spunea printre națiuni: „DOMNUL a făcut lucruri mari pentru ei!”
3. DOMNUL a făcut lucruri mari pentru noi: suntem bucuroși.
4. Întoarce, DOAMNE, pe captivii noștri ca pâraiele din sud.
5. Cei care seamănă cu lacrimi vor secera cu cântec de bucurie.
6. Cel care merge plângând, purtând sămânța de semănat, se va întoarce cu cântec de bucurie, purtându-și snopii.

1. Când¹ a întors DOMNUL pe captivii² Sionului, eram ca cei care visează (Textul inițial). În prezentul întristat, pelerinii își amintesc să-și scoată mângâierea din vremurile de nenorocire națională, care se sfârșiseră printr-o eliberare minunată de glorioasă. Astfel, toată mâhnirea dispăruse dintr-o dată, iar bucuria care a urmat a fost așa de mare, încât părea aproape prea minunată ca să fie adevărat și se temeau că la sfârșit va fi numai himera unei puteri de imaginație surescitată. Așa de subită și de copleșitoare a fost bucuria lor, încât aveau sentimentul că-și ieșiseră cu totul din fire, ca și când s-ar afla într-o stare de extaz. Grea fusese captivitatea, dar la fel de minunată și de puternică și eliberarea, pentru că marele Dumnezeu a făcut-o El Însuși. Ah, în realitate părea prea frumos, ca să fie cu adevărat real! „Este acesta un vis? Și dacă este - o, lăsați-mă să visez mai departe, o, încă nu mă treziți, este prea dulce!” Dar nu, trezește-te numai! Visul dulce este deplină realitate. - Și n-a fost eliberarea unui individ, ceea ce făcuse Domnul în harul Său, ci El a întors soarta Sionului, poporului i s-a arătat mântuirea; acesta era un motiv suficient pentru bucurie covârșitoare. Nu este necesar să cităm în detaliu întâmplările pe care le explică acest verset în legătură cu poporul Israel; dar facem bine să ne gândim de câte ori s-a adevărat acest verset pentru noi înșine. Să privim închisorile din care am fost salvați. Ah, ce jalnic ședeam prinși! Și ce întoarcere măreață a captivității noastre, ce răscumpărare minunată am trăit la începutul înfierii noastre de către Dumnezeu, la convertirea noastră! Niciodată nu vom uita clipa aceasta! Da, aceasta a fost bucurie, bucurie peste bucurie! Și de atunci, ah, din câte mâhniri felurite, din ce apăsare adâncă, din ce recidive rele, din ce îndoieli primejdioase am fost salvați și nu găsim cuvinte să descriem încântarea care a urmat după fiecare dintre aceste eliberări. Da, atunci am fost și noi ca cei care visează.

Acest verset își va găsi cândva - și traducerea lui *Luther* ne-a familiarizat tare cu acest gând - o împlinire și mai sublimă în ziua răsturnării definitive a puterilor întunericului, când Domnul va veni să-i conducă pe ai Săi în slavă, din orice necaz. Atunci, într-un sens mai deplin decât la Cincizecime, bătrânii noștri vor avea vise și tinerii noștri vor avea viziuni (Ioel 2.28); da, atunci totul va fi așa de minunat, va depăși toate așteptările, încât cei care vor vedea aceasta se vor întreba dacă totul nu este cumva un vis. Trecutul este mereu o anunțare anticipată sigură a viitorului: întotdeauna vom fi plini de uimire pentru minunata bunătate a Domnului. Fie ca

¹ Luther, probabil din cauza versetului 4, a înțeles și versetele 1-3, conform unui precedent al câtorva interpreți iudei, ca referindu-se la întoarcerea viitoare a captivilor. Traducerea sa este de neîntrecut pentru aplicarea psalmului la nădejdea noastră creștină și această aplicație profetică, ca atare, este absolut îndreptățită, pentru că toată istoria lui Israel este conform laturii sale divine, tipic profetică. Pentru *interpretarea* istorică, dimpotrivă, traducerea lui *Luther* este inadmisibilă; exegetic, versetele 1-2, la fel de bine ca și versetul 3, trebuie înțelese neapărat din punct de vedere al trecutului și trebuie traduse corespunzător. - *J. M.*

² *Delitzsch* se ține de textul masoretic. L. A. עֲדֵי בָהּ (de la שָׁב) însemna întoarcerea și apoi cei care se întorc (vezi גֹּלוּלָהּ, exilații). Deci: când DOMNUL i-a adus acasă pe cei care se întorceau în Sion. Cei mai mulți exegeți, dimpotrivă, consideră יָבִיבָהּ ca pe o veche greșală de scriere în loc de יָבִיבָהּ, care există, de fapt, și în versetul 4. Care este, propriu-zis, semnificația frecvenței expresii יָבִיבָהּ (sau יָבִיבָהּ), aceasta încă mai este, de altfel, o întrebare controversată. Unii consideră יָבִיבָהּ ca însemnând același lucru cu יָבִיבָהּ captivitate, ca derivând din יָבִיבָהּ a lua captiv și, prin urmare, traduc cu precădere expresia numită: întoarce captivitatea, adu-i înapoi pe captivi. Expresia are totuși semnificația generală: a pune capăt unei stări de disperare, a întoarce o nenorocire; expresia nu este uzuală numai pentru terminarea unei captivități, Iov 42.10; Ieremia 30.18; Ezechiel 16.53; și nici, bunăoară, pentru un fel de vorbire, devenit obișnuit după survenirea exilului, mai vezi și Amos 9.14; Osea 6.11; Deuteronomul 30,3 (*Keßler* pentru Psalmul 14.7). Alții, dimpotrivă, vor să derive numai יָבִיבָהּ Numeri 21.29 din יָבִיבָהּ a lua captiv, în schimb, ei privesc יָבִיבָהּ în loc de constr. unui cuvânt יָבִיבָהּ, ca provenind de la יָבִיבָהּ și înseamnă, pur și simplu, întoarcere, deci יָבִיבָהּ (după *schema etymologicum*): a întoarce întoarcerea, în sensul de: a întoarce soarta. Astfel se ajunge de la puncte de plecare foarte diferite aproape la aceeași interpretare a sensului. - *J. M.*

inimile noastre să-și amintească pline de recunoștință dovezile de har de mai înainte! Zăceam adânc prăbușiți, eram în necaz mare, toată nădejdea era dusă; dar când a apărut Domnul, nu numai că ne-a smuls din deznădejde, ci ne-a ridicat la o foarte mare fericire uimitoare. Domnul, singurul care ne poate întoarce captivitatea, nu face nimic pe jumătate; pe cine îl salvează de iad, aceluia îi deschide cerul. El preschimbă disperarea în încântare, plânsul în râs, suspinul plângător în cântări de bucurie.

2. Atunci gura ne era plină de râs și limba de strigăte de bucurie (Textul inițial). Erau așa de plini de bucurie, încât n-au putut s-o țină pentru ei. Ei trebuiau să-și exprime încântarea, și totuși nu puteau s-o spună în cuvinte. În bucuria lor covârșitor de puternică nu puteau să facă altceva, decât să râdă, pentru că toate cuvintele li se păreau mult prea neconvingătoare. Harul care li s-a arătat a fost așa de mare, așa de uimitor și așa de unic! Rădeau, încât gura lor era plină de râs, și anume, pentru că inima lor era așa de plină de bucurie. Și apoi, când treptat limba lor a fost în stare să scoată deslușit tonuri distincte, atunci nu s-au putut mulțumi pur și simplu numai să vorbească, ci au trebuit să strige de bucurie, au trebuit să intoneze o cântare de bucurie, una după altă, din plinătatea inimii. Unde inima este plină de strigăte de bucurie, acolo și limba devine abilă. Fără îndoială că suferința anterioară a sporit desfătarea de acum; captivitatea suferită a făcut ca libertatea să strălucească în culori cu mult mai vii. Poporul își amintește cât se poate de însuflețit de acest torent de bucurie care venise atunci peste el, chiar și după ani, iar în psalmul nostru avem în față relatarea, transformată într-o cântare. Să luăm seama la legătura dintre ce a făcut Dumnezeu și ce au făcut oamenii. În clipa în care El ne-a întors captivitatea, atunci și inima noastră s-a întors de la mâhnire; când El ne-a umplut cu har, noi am fost umpluți cu mulțumire. Eram ca cei care visează, dar râdeam și strigam de bucurie în această stare semiconștientă. Acum suntem treji de tot; și cu toate că abia dacă putem să înțelegem mântuirea care ni s-a arătat, ne bucurăm totuși foarte mult de ea.

Atunci se spunea printre națiuni: „DOMNUL a făcut lucruri mari pentru ei!” (Textul inițial). Păgânii auzeau cântările de bucurie ale lui Israel, iar cei mai buni dintre ei au ghicit motivul pentru care Israel se bucura astfel. Domnul era cunoscut ca Dumnezeu al lui Israel, de aceea celelalte popoare Îi atribuiau Lui eliberarea poporului Său. Și ele nu considerau ca ceva neînsemnat ce făcuse Domnul acolo; pentru că niciodată în vreun alt caz, cei puternici, care duseseră popoarele de acolo, n-au adus vreun popor înapoi, în localitățile sale de mai înainte. Acești străini nu erau oameni care visau; cu toate că erau numai spectatori, care personal n-au avut parte de cercetarea harului, recunoșteau totuși cu privire limpede ce se întâmplase și Îi atribuiau aceasta pe bună dreptate Dăătorului suprem a tot ce este bun. Este minunat dacă trăirile copiilor lui Dumnezeu le dau prilej celor care încă sunt afară, să vorbească despre bunătatea lui Dumnezeu; și la fel de minunat este dacă cei temători de Dumnezeu, care sunt împrăștiați în lume încolo și înapoi, aud ce a făcut Domnul pentru Adunarea Sa și se hotărăsc acum să iasă la iveală din captivitatea lor și să se unească cu poporul lui Dumnezeu. Da, dragi cititori, într-adevăr, DOMNUL a făcut lucruri minunate pentru aleșii Săi și acest „lucru mare” va fi subiectul veșnic al cântărilor de laudă ale tuturor creaturilor înzestrate spiritual.

3. DOMNUL a făcut lucruri mari pentru noi: suntem bucuroși (Textul inițial). Adunarea n-a refuzat confirmarea mărturiei păgânilor, care a făcut să se reflecte înapoi atât de multă glorie asupra DOMNULUI; nu, ea confirma cu bucurie și relua mărturia solemnă, că Cel Preaînalt a acționat așa de demn de amintit pentru ei. Ei și-au însușit vestea bună când spuneau: „DOMNUL a făcut lucruri mari pentru noi” și își mărturiseau bucuria pentru acest fapt. Aceasta este o modestie rea, cea care se rușinează să-și recunoască bucuria în Domnul. O asemenea virtute este un delict, pentru că ea Îi răpește lui Dumnezeu onoarea. Există atât de puțină bucurie în lume, încât dacă o posedăm într-o măsură completă, este de datoria noastră să nu ne ascundem lumina

sub obroc, ci s-o lăsăm să lumineze pentru toți cei care sunt în casă. Să ne mărturisim bucuria vioi și liber și să indicăm motivul ei. Nimeni nu este așa de voios ca aceia care au fost eliberați abia de curând din captivitate; nimeni nu poate să expună atât de limpede, atât de convingător motivul pentru care sunt ei așa de bucuroși, decât ei înșiși. Domnul Însuși ne-a binecuvântat, și anume, minunat și evident; și chiar noi suntem aceia care am trăit-o; de aceea cântăm laudă Numelui Său. De curând am auzit un frate citând în rugăciune versetul din psalm: Pentru aceasta ne-ar plăcea să fim bucuroși. Ce banalizare și denaturare ciudată a limbajului Scripturii! Într-adevăr, Dumnezeu a făcut lucruri mari pentru noi; atunci suntem bucuroși și nu putem altfel. Există o smerenie care este de-a dreptul dezgustătoare.

4. Odinioară, nici Israel n-a putut altfel, decât să se bucure și să fie vesel. Dar în contrast cu vremea aceea de măreață bucurie stătea prezentul. Cu toate acestea, amintirea bucuriei mântuirii, trăită anterior, ajută credința să ceară reluarea unei asemenea experiențe: *Întoarce, DOAMNE, pe captivii noștri* sau *Întoarce, DOAMNE, soarta noastră!* (Vezi nota de subsol de mai sus). Dacă cerem intervenția milostivă a lui Dumnezeu, este bine să ne aducem în memorie experiențe anterioare ale acesteia; nimic nu întărește în realitate credința așa de eficient. „DOMNUL a făcut lucruri mari pentru noi” se potrivește frumos la rugăciunea: „DOAMNE, fă din nou lucruri mari pentru noi!” Versetul nostru ne arată cât de înțelept este să căutăm din nou refugiu la Domnul, care fusese odinioară așa de îndurător cu noi. Încotro să ne îndreptăm altundeva, decât la El, care și-a arătat brațul atât de măreț? Cine ne poate întoarce captivitatea, decât El, care ne-a întors-o cândva?

Ca pâraiele din sud. Exact așa cum Domnul umple din nou albiile uscate ale pâraielor din ținutul torid din sudul Palestinei, după lunga secetă de vară, cu șuvoaie de apă prin ploaia de toamnă, tot așa poate El să umple sufletele noastre prăpădite și epuizate în supărare, cu torente de bucurie sfântă. Aceasta poate Domnul s-o facă pentru fiecare dintre noi, și anume, acum imediat, căci nimic nu este prea greu pentru El. Deci, bine facem dacă ne rugăm și ne prezentăm cauza Aceluia care poate să facă pentru noi lucruri nespuse de mari. Să nu uităm cele trecute, dar în fața dificultăților noastre actuale să ne căutăm refugiul la Domnul nostru și să-L rugăm să facă ceea ce noi, pur și simplu, nu putem face singuri și nicio altă putere nu este capabilă să facă în favoarea noastră. Israel totuși s-a mai întors din captivitatea babiloniană și a fost, într-adevăr, ca și cum un întreg puhoi de oameni ar fi curs spre Sion. Subit, cete de închinători au umplut din nou curțile exterioare ale Templului. În ultimele zile, israeliții se vor întoarce din nou în țară în șuvoaie, și o vor umple cu viață nouă. Ca puhoaiete puternice se vor grăbi popoarele la Domnul în timpul harului. Fie ca Domnul să facă să se apropie grabnic această vreme, la timpul Său!

5. *Cei care seamănă cu lacrimi vor secera cu cântec de bucurie.* De aceea, cei întristați nu trebuie să privească mâhnirea prezentă ca și când ar dura mereu; ea nu este în niciun caz ținta finală, ci numai intermedierea spre scop. Plin de griji este numai semănatul; secerișul trebuie să-l facem cu bucurie. Dar fără semănatul cu lacrimi nu este niciun secerat cu bucurie. Dacă n-am fi fost niciodată captivi, atunci nici n-am cunoaște fericita bucurie a mântuirii și a întoarcerii acasă din captivitate. Gura noastră nu s-ar fi umplut de râsul sfânt, dacă n-ar fi gustat mai înainte din amărăciunea plină a mâhnirii. De semănat, trebuie să semănăm, dar s-ar putea să trebuiască să semănăm pe vremea de iarnă a necazului; dar vom secera cândva, și anume, sub strălucirea vie a soarelui de vară. Acum, pentru că este vremea semănatului, să rămânem curajoși la lucru, care este datoria noastră prezentă, și să scoatem puterea pentru aceasta din făgăduința care ne este dată aici atât de precis.

Acest verset a devenit în poporul lui Dumnezeu pe drept un proverb binecuvântat în toate limbile. Nu pentru orice semănat și nu pentru fiecare semănat este valabilă făgăduința acestui cuvânt,

asigurarea semănăturii în fața oricărei primejdii și garantarea unui seceriș plin de bucurie; ci promisiunea valoroasă este dată întâi numai semănatului cu lacrimi. Cunoaștem noi din proprie experiență un asemenea semănat cu lacrimi? Deci, dacă inima unui bărbat este mișcată prin Duhul lui Dumnezeu, ca el să plângă pentru păcatele altora, atunci el este unul dintre sufletele alese a cărui viață va aduce rod bogat. Cine vrea să câștige suflete pentru Domnul, acela va trebui să învețe, înainte de toate, și să plângă pentru suflete. Așa cum nu se ajunge la naștere fără durerile facerii, tot așa nu există nici seceriș fără muncă anevoioasă, adesea foarte, foarte plină de lacrimi. Dacă ni se rupe inima de mâhnire din cauza păcatului oamenilor, atunci vom putea și să frângem inimi tari ca piatra, ca să se înduplece în pocăință; și lacrimile noastre de dragoste căutătoare vor da naștere la lacrimi de căință.

6. *Cel care merge plângând, purtând sămânța de semănat, se va întoarce cu cântec de bucurie, purtându-și snopii*³. Agricultorul se scoală devreme din patul său, ca să pășească în aerul rece al dimineții și, încins cu coșul cu sămânță, să meargă în sus și-n jos pe ogorul umed; și în timp ce străbate neconținut câmpul, îl podidesc lacrimile; picături fierbinți cad în pământ odată cu sămânța, fie pentru că agricultorul își amintește de câte o muncă și vreo osteneală zadarnice din vremuri trecute, fie pentru că solul este tare și neroditor sau vremurile sunt rele, bobul de sămânță este așa de rar, sau pentru că sunt mulți vrăjmașii și asupritorii care pândesc ca să-l lase fără răsplata binemeritată a sudorii sale. Astfel merge dus-întors pe câmp, semănând și plângând, plângând și semănând. Sămânța din coșul său pentru semănat este pentru el un bun foarte prețios, pe care îl împrăștie cu inima grea, pentru că are numai puțină sămânță și pe ea se bazează toată nădejdea sa pentru secerișul anului care vine. Așa că nici un bobuleț nu părăsește mâna sa fără rugăciune fierbinte, ca să nu se piardă. El pune puțin preț pe sine, dar mult pe sămânța sa și se întreabă înduioșat: Oare va crește? Voi fi răsplătit cu un seceriș pentru munca mea? Da, dragă semănătorule, *îți vei găsi* răsplata; va veni o zi când *îți vei duce snopii spre casă*. Domnul o făgăduiește; de aceea nu lăsa nicio îndoială să intre în inima ta. Vine ziua când vei merge din nou pe câmp – nu ca să semeni, ci ca să seceri; nu ca să plângi, ci ca să te bucuri. Și apoi, după o vreme, vei merge spre casă, cu pas mai sprinten decât astăzi, deși mai greu încărcat, pentru că atunci vei avea de purtat snopi mari. Mâna ta de boabe să se înmulțească astfel, încât multe, multe grămezi de rod nobil să-ți faci semne de pe câmp și vei avea încântarea să le seceri și să le aduci tocmai la căminul de la care ai plecat cândva plângând la ogor.

Aceste ultime versete ne prezintă într-o imagine rustică tocmai despre ce a fost vorba în primele versete, sub cealaltă imagine, a eliberării din captivitate. Și sămânța este închisă în închisoarea întunecoasă, din care învie din nou în snopi aurii.

Ne impresionează personal să găsim o asemenea făgăduință de rodnicie în strânsă legătură cu întoarcerea din captivitate. Dar aceasta se potrivește cu experiența noastră; pentru că tocmai când sufletele noastre au parte puternic de puterea eliberatoare și însuflețitoare a Domnului, atunci și sufletele altora sunt binecuvântate prin acțiunea noastră. Dacă facem parte dintre aceia care, odinioară captivi singuratici și nefericiți, s-au întors acum acasă și fac cu mult dor și suspin munca anevoioasă a semănătorului, o, atunci fie ca Domnul, care deja S-a arătat așa de puternic față de noi, deoarece ne-a scos din captivitate, să facă în curând din noi secerători voioși, să-L lăudăm din veșnicie în veșnicie!

³ H. Keßler traduce (1899) cu redare cât mai fidelă posibil a textului original: Întâi cu plâns set merge, sămânța de sădit purtând; apoi cu veselie, vine snopii săi purtând.

Comentarii și cuvinte expresive

Pentru întregul psalm: A devenit ceva obișnuit să se aplice versetele finale ale psalmului la martirii creștini, la luptele lor de partea aceasta și la biruințele lor de partea cealaltă; se obișnuiește și ca primele versete ale acestuia să explice fie bucuria celor răscumparați în partea aceasta, fie intrarea lor în bucuria de dincolo. *Augustin* († 430) explică deja și titlul „O cântare a treptelor, o cântare a suitului” despre suitul la Ierusalimul ceresc. În măsura în care izbăvirea din robia păcatului și a morții trebuie să trezească aceste sentimente de recunoștință într-o măsură sporită, pe care Israel le-a avut la salvarea sa din robia trupească, aceasta se petrece acum pe drept; și în această privință istoria Împărăției exterioare a lui Dumnezeu este un model al istoriei Adunării. Prof. D. A. F. *Tholuck* 1843.

Cred că acest psalm va mai fi cântat o dată pe un ton și mai bucuros. Vestea bună despre restaurarea lui Israel va veni încă o dată ca un vis peste mădularele împrăștiate ale poporului. Locuitorii diferitelor țări, din care vor ieși ei, vor exclama încă o dată plini de uimire: „Domnul a făcut lucruri mari pentru ei!”, când vor vedea plecând grăbit un israelit după altul, ca în acea noapte extraordinară acolo, în Egipt, cu coapsele încinse, cu sandalele în picioare, cu toiagul în mână, ca să se supună apelului care îi cheamă înapoi în patria lor iubită. *Barton Bouchier* 1865.

Versetul 1. *Când a întors DOMNUL pe captivii (sau soarta) Sionului* (textul original). Așa cum poporul a putut să fie dus în robie numai prin îngăduința Domnului, tot așa i-a fost redată și libertatea, numai prin puterea Domnului. Când israeliții fuseseră patru sute de ani supuși în țară străină, atunci nu Moise, ci Domnul a fost Cel care i-a scos din Egipt, din țara în care erau sclavi. În același fel a fost tot El, și nu Debora și Barac, Cel care i-a salvat din mâna împăratului canaanit, Iabin, după ce fuseseră timp de douăzeci de ani foarte asupriți. El, și nu Ghedeon, eroul războinic, i-a scos din robia madianiților, sub a căror stăpânire suferiseră șapte ani. El, și nu Iefta, a fost Acela care i-a salvat de filistenii și de amoniți după o asuprire de optsprezece ani. Moise, Debora, Ghedeon, ei toți au fost numai unelte în mâna Sa. Și tot așa, n-a fost bravura lui Cirus, ci puterea Domnului, nu deșteptăciunea lui Cirus, ci înțelepciunea Domnului, cea care i-a dat lui Cirus biruința și i-a pus pe inimă să lase liber poporul Israel. Vezi Isaia 45.1 și în continuare. *John Hume* 1628.

De ce scrie: captivitatea *Sionului* și nu a Ierusalimului sau a lui Iuda? Sionul nu era, de fapt, decât un deal în Ierusalim. De ce este acest deal cinstit așa de mult? Din nici un alt motiv, decât pentru că pe el era construit Templul. De dragul lui a iubit Domnul porțile Sionului mai mult decât toate locuințele lui Iacov (Psalmul 87.2). De aceea Îl și mârșănește atât de tare captivitatea Sionului, iar eliberarea Sionului Îi face o bucurie atât de mare. Și corespunzător acestui fapt le-au dat și israeliților lacrimile la apele Babilonului, când s-au gândit la Sion (Psalmul 137.1); iar cei evlavioși se bucurau când li se spunea: Să mergem (nu: la casele noastre, ci) la casa Domnului (Psalmul 122.1). Episcop *L. Andrews* † 1626.

Captivii: Poate se gândește vreunul: Doar nu suntem captivi! Vreau să răspund: Ah, ferice de tine, dacă ești liber! – Este vreunul care se simte liber și nu se simte printre străini? Este vreunul pe pământ care poate să spună treaz spiritual și chibzuit: „Eu sunt acasă în elementul meu, sunt ce sunt și posed ce vreau să am, pentru mine nu există nimic mai presus de ce aș putea să vreau sau să doresc”? – Acesta ar fi un om foarte exuberant sau ar trebui să fie omul cel mai meschin și mai mizerabil. Nu ne simțim noi ca și când am fi duși de la Dumnezeu, izvorul oricărei lumini și al oricărui bine, și din lumea Sa de dragoste și de pace, departe, într-o altă lume străină, care nu este a lui Dumnezeu, care, vreau să spun, este a celui rău? Suntem noi acasă – suntem în elementul nostru? -, noi, cu presimțirea vieții veșnice în inimă, cu acest sentiment al lui

Dumnezeu și cu acest sentiment al păcatului? – Acasă, noi, cu această sete după odihnă și pace și exclusiv sub neliniște și divergență - noi, acasă? Ah, și bâjbâim în ignoranță și eroare, tânjim și suspinăm sub câte o povară, unul sub presiunea sărăciei, celălalt sub blestemul bogăției și al sentimentului: tot acest belșug mă lasă gol, cu toată această abundență mă prăpădesc și duc lipsă, ea nu umple sufletul! Un altul este singur în mijlocul oamenilor, niciun suflet în jurul său care îl înțelege, nicio inimă în fața căreia să-și verse inima, ca să poată să-i toarne cuvinte de mângâiere și de dragoste în sufletul său rănit. Și mii de oameni suferă pe nedrept, suferă sub tiranie și sub toate presiunile care există în lume: O, Dumnezeule, cât de departe mai suntem de libertate! Ferice de sufletul care mai simte aceasta și se bucură în nădejdea: Da, suntem captivi, dar ferice de noi! Nouă ne este făgăduită izbăvirea și atunci și gura noastră va fi plină de râs și limba noastră plină de gloriificare, atunci vom fi ca cei care visează. *Gottfr. Menken* † 1831.

Eram ca cei care visează (textul original). Vrea să spună poetul cu aceasta: Lunga perioadă de suferință de șaptezeci de ani a rămas în urma noastră ca un vis dispărut (*Joseph Kimchi* † 1175), sau: Izbăvirea ivită subit nu ni s-a părut la început să fie realitate, ci un vis frumos? Textul este pentru aceasta din urmă: ca ceva care nu se trăiește cu adevărat, ci numai se visează. Prof. D. *Franz Delitzsch* † 1890.

Dumnezeu le trimite adesea celor evlavioși, în timpul de necaz, astfel de ajutor și eliberare, încât uneori chiar ei se îndoiesc de realitatea acestora și cred că ei doar *visează* eliberarea. Când Petru a fost eliberat din închisoare de către înger, atunci s-a simțit ca unul care visează, în ciuda luminii care strălucea în temniță, cu toate că îngerul îl lovea în coastă și îi porunca să se scoale imediat, cu toate că îi cădeau lanțurile de pe mâini, cu toate că îngerul i-a poruncit din nou: „Încinge-te și leagă-ți sandalele, aruncă-ți haina pe tine!” Cu toate că l-a condus teafăr pe lângă diferitele gărzi și prin poarta de fier care înclua închisoarea. „Și, ieșind, îl urma; și nu știa că este adevărat ceea ce se făcea prin înger, ci i se părea că vede o viziune.” (Faptele apostolilor 12.9.) Când bătrânului patriarh, Iacov, i-a fost relatat de către fiii săi: „Iosif mai trăiește și este cârmuitor peste toată țara Egiptului”, el a devenit încremenit de tot, pentru că nu putea să-i creadă. Abia când i-au relatat cuvintele lui Iosif și a văzut carele pe care i le trimisese Iosif ca să-l aducă acolo, atunci s-a întors viața în el, atunci a fost ca și când s-ar fi ridicat dintr-un somn, ca și când s-ar fi trezit dintr-un vis și a exclamat: „Destul! Iosif, fiul meu, *tot* mai trăiește; mă voi duce și-l voi vedea înainte de a muri”. (Geneza 45.26 și în continuare). Ucenicii și ucenicele n-au pățit la fel după învierea Domnului? Vezi Marcu 16.8,11; Matei 28.17. De ce n-au spus femeile nimic nimănui? De ce s-au mai îndoit unii dintre ucenici, atunci când Cel înviat a stat personal înaintea lor? Ah, s-au temut, evident, că lucrul acesta mare este prea măreț ca să fie adevărat și s-au temut că la sfârșit vor fi înșelați de o viziune. *John Hume* 1628.

La fel le-a mers grecilor, când conducătorul roman de oști, *T. Quintius Flamininus*, a pus să fie anunțați după înfrângerea lui Filip al Macedoniei (în bătălia de la Kynoskephală, din anul 197 î.H.), la sărbătoarea jocurilor istmice, în numele poporului roman, prin herald, că toți grecii, asupriți până atunci de jugul macedonean, vor fi liberi de acum înainte și nimeni nu va fi imposibil. *Livius* povestește că vestea bună pe care o anunța heraldul fusese prea mare ca ei să fi putut s-o accepte îndată. Abia puteau crede că auziseră bine. Se priveau unii pe alții cu uimire înmărmurită; li se părea că visau. Dar apoi a izbucnit un strigăt uriaș de bucurie și l-au înconjurat pe Flamininus într-un asemenea asalt, ca să-i mulțumească și, pe cât posibil, să-i strângă mâna, încât numi puterea sa tinerească l-a protejat de a nu fi strivit de mulțimea care se bucura. (Firește că ei n-au bănuț că totul era numai calcul rafinat și salvatorii lor aveau să preschimbe în curând libertatea pe care le-au dăruit-o, într-o nouă robie.) - *După J. Le Clerc* † 1736.

Să comparăm, de asemenea, feluritele scene impresionante de la proclamarea libertății sclavilor negri din Jamaica și din alte țări ale Americii. În timp ce pentru aceasta trebuie să ne îndreptăm spre alte surse, nu ne putem refuza să inserăm următorul mic rezumat din cel mai recent mesager din Sion, publicația periodică a orfelinatului sirian din Ierusalim, care ne parvine în momentul când este tipărit acest psalm. - *J. M.*

De la vânzarea ultimului nostru „Mesager” a aut loc, ca un fulger din senin, revoluția politică în Imperiul Otoman, de care se miră toată lumea. Populația, când știrea despre aceasta a ajuns aici, la Ierusalim, s-a purtat ca un *om care visează*, care a fost trezit din somn; ea nu știa ce se întâmplă cu ea și la început nu înțelegea bine despre ce era vorba. În alte localități au fost organizate mari serbări exuberante de bucurie; aici a fost nevoie de opt zile ca oamenii să se trezească treptat din uimirea asupra lucrului incredibil care se petrecuse. Apoi s-au pus și aici în mișcare pentru sărbătorit; au împodobit cu steaguri, au încununat cu flori, au iluminat, au cântat, au făcut muzică. ... Mahomedani, creștini și iudei au plecat braț la braț la piața Templului, ca să preia de acolo un drapel național, și adunați în jurul său, să pună în scenă o demonstrație cu ovații în fața pașei și așa mai departe. – Director pastor *Th. Schneller*, 27. Oct. 1908.

Nu era nici un vis; era visul lui Iacov, devenit realitate. Era făgăduința: „Te voi aduce înapoi în această țară” (Geneza 28.15), împlinită mai presus de orice speraseră. D. *William Kay* 1871.

Versetul 2. *Atunci gura ne era plină de râs și limba de strigăte de bucurie.* Acest psalm are un limbaj deosebit de splendid, de aceea și folosește multe figuri de stil; pentru că el numea predica Evangheliei „*un râs*”. Căci cum altfel ar trebui să considerăm predicarea Evangheliei decât de bucurie, triumf și râs, în mod deosebit dacă vrem s-o ținem împotriva Legii, care îngrozește și omoară și trebuie să zdrobească și să înduplece inimile împietrite ale celor nepocăiți. Această deosebire a Legii și a Evangheliei este într-adevăr obișnuită, dar nu este astfel transpusă în realitate. Căci noi suntem atât de slabi, încât gândul despre păcat și moarte ne atinge mult mai degrabă inima, decât râsul și bucuria Evangheliei. Gâtulejul deschis al iadului ne sperie mai mult decât ne bucură cerul deschis și un singur gând despre păcatul nostru trezește în noi mai multă tristețe decât ne bucură toate predicile despre meritele lui Hristos. De aceea să ne străduim să învățăm măcar puțin acest exercițiu și să ne mângâiem cu aceste cuvinte, că Evanghelia este râs și veselie, care îi privește propriu-zis pe cei întemnițați, adică cei care simt atât de mult închisoarea păcatului și a morții. Aceștia sunt elevii în inima cărora trebuie să fie sădit râsul. Și aceasta se petrece prin acțiunea Duhului Sfânt. – Limba lor este plină de plâns și de întristare, din cauza inimii, care a fost speriată de simțirea păcatului și a morții. Aceasta este limba și gura lui Moise, plină de jalea și de amărăciunea morții, cu care să-i omoare pe aceia care sunt chiar prea obraznici și siguri și-L disprețuiesc pe Dumnezeu; dar ceilalți, care își recunosc temnița, gura lor va fi plină de râs și desfătare, adică lor le va fi predicată prin Evanghelia izbăvirea de păcat și de moarte, dobândită astfel prin sângele lui Hristos. Aceasta este opinia Duhului Sfânt, că gura lor trebuie să fie *plină* de râs, adică nu trebuie să laude și să spună nimic altceva, decât bucuria supremă și strigătul de triumf despre Domnul Hristos, care l-a biruit pe satan și moartea și a plătit pentru păcatul nostru. Pentru că atunci când spune că gura noastră va fi plină de râs, el nu arată numai că acolo va fi un glas și strigăte, ci că gura nu va răsuna de nimic altceva, decât de râsul pur și de predica mângâietoare a Evangheliei. Deci, limba noastră, adică gloriificarea și predica noastră, *va fi plină de strigăte de bucurie*, aceasta înseamnă că toată funcția de predicator va fi mângâietoare. D. *Martin Luther* 1533.

Atunci gura ne era plină de râs (textul original). Așa a fost în valea împădurită de stejari (1 Samuel 17.2), când Goliat a căzut și filistenii au fugit. Așa a fost în Baal-Peratim (vezi 2 Samuel 5.20). Așa a fost în acea dimineață, când Ierusalimul, după multe nopți întunecate, s-a trezit în

zori și tabăra oștirii lui Sanherib era un mare câmp de cadavre (Isaia 37.36). Și întotdeauna va face Domnul asemenea fapte mari, până când toată lupta va lua sfârșit. *Andrew A. Bonar* 1859.

Ei, care fuseseră subiectul hohotelor de râs, râd acum și o cântare nouă este în gura lor. Râsul lor este un râs de bucurie în Dumnezeu, nu un râs de batjocură asupra vrăjmașilor lor. *Matth. Henry* † 1714.

Vrei să știi un mijloc încercat pentru un râs fericit, sfânt? Îl ai aici: 1) Să zaci timp de câteva săptămâni în închisoare. 2) Să auzi cum Domnul întoarce cheia. 3) Să-L urmezi afară din închisoare, pe drumul vieții. 4) Atunci cerul îți va străluci dintr-odată în lumina senină a soarelui și inima ta va fi copleșită cu cânt și râs. 5) Dar dacă socotești că această rețetă este prea costisitoare, atunci caută să rămâi pe drumul vieții! *W. B. Haynes* 1885.

Atunci se spune printre națiuni. Ce se spune atunci? Ceva excelent (așa cum păgânii au spus atunci chiar adesea ceva excelent). 1) Lucrurile care s-au petrecut aici nu sunt lucruri zilnice, obișnuite, ci sunt lucruri mari. 2) Ei nu atribuie întâmplării aceste lucruri mari; lucrurile nu s-au întâmplat, ci au fost făcute. 3) Dumnezeu Însuși le-a făcut; păgânii L-au văzut pe Dumnezeu în aceste evenimente. 4) Dumnezeu nu le-a făcut în mod arbitrar, fără un scop precis, ci le-a efectuat intenționat pentru Israel, *pentru ei*. 5) Ei laudă măreția Domnului, care s-a arătat în aceste fapte: Domnul *a procedat măreț* în ceea ce a făcut pentru ei. – Păcat că păgânii au rostit întâi aceste cuvinte, și nu iudeii! Dar acum, că auzeau păgânii spunând asemenea lucruri și găsesc că totul este adevărat, se simt totuși și iudeii îndatorați să spună cel puțin tot atât. Mai mult nu pot să spună, pentru că nu există mai mult. Deci, atât și nu mai puțin decât acestea. Și o greutate deosebită mai dă acestei vorbiri faptul că ea răsună așa de tare printre păgâni, încât a trezit un asemenea ecou în comunitatea iudaică. *Episcop L. Andrews* † 1626.

Există o mare deosebire între lauda pe care păgânii trebuie să I-o dea lui Dumnezeu în mod constrâns și aceea pe care poporul lui Dumnezeu I-o oferă din imboldul liber al inimii. Unii vorbesc ca oameni care n-au nici parte, nici moștenire la acordarea harului (*pentru ei*), ceilalți, ca aceia pentru care acordarea harului este sigură și la care iau parte personal (*pentru noi*). *David Dickson* † 1662.

Că Domnul a ajuns să fie recunoscut și de *păgâni*, această împlinire din Ioel 2.20,21; Isaia 45.14; 52.10 a fost înălțătoare în mod cu totul deosebit; a fost începutul instaurării Împărăției universale a lui Dumnezeu. *Prof. D. Fr. W. Schultz* 1888.

Versetul 3. Pentru noi. Cine eram noi, vrea să spună Sionul, noi, care trebuia să fim bucuroși dacă puteam să lingem praful picioarelor vrăjmașilor noștri, ca Domnul cerului și al pământului să ne privească atât de plin de har? Starea inferioară a primitorului dovedește mărinimia Dăătorului. Chiar și oamenii excelenți nu sunt decât copii ai țărânei. Și cu toate acestea, Domnul a făcut lucruri mari pentru noi. Aceasta face ca lucrul mare să fie și mai mare. A făcut El aceasta pentru că eram poporul Său, aleșii Săi? Da, a fost un har covârșitor de bogat faptul că ne-a ales dintre alții; dar cu atât mai strigătoare la cer a fost și nerușinata noastră nerecunoștință, că L-am provocat așa, până când a fost nevoit să ne trimită în exil. Sau poate a fost smerirea noastră în starea deznădăjduit de tristă, cea care L-a determinat la o îndurare atât de mare? Ah, doar exista o gamă întregă de națiuni pe care El ar fi putut să le ia în locul nostru și care poate că s-ar fi dovedit mai recunoscătoare și mai credincioase decât noi, chiar dacă ar fi primit numai jumătate din favorurile de care ne-am bucurat noi. Sau a făcut Domnul aceasta de dragul legământului Său cu părinții noștri? Ah, dreptul la acest legământ l-am pierdut din nechibzuință de mult. De aceea nu putem altfel, atunci când privim la noi, decât să considerăm că acesta este lucrul cel

mai mare dintre lucrurile mari pe care le-a făcut, că El l-a făcut pentru noi, ba chiar pentru noi, cei atât de profund nevrednici. *M. Harris* 1639.

Versetul 4. *Întoarce, DOAMNE, pe captivii noștri!* O rugăciune pentru terminarea eliberării poporului. Fie ca aceia care deja s-au întors acasă, în țara părinților lor, să fie eliberați de poverile grele și de nevoile sub care suspină. Și fie ca aceia care încă au rămas în urmă, în Babilon, să fie îndemnați în inimă să folosească libertatea acordată, exact așa cum a fost cazul la noi. Dacă a început Dumnezeu o lucrare a harului, aceasta este o încurajare pentru a cere finalizarea ei. Cât timp suntem în lumea aceasta va fi mereu loc pentru cereri, chiar și atunci când avem un motiv foarte matur pentru mulțumire și laudă. Și dacă ne bucurăm noi înșine de libertate și prosperitate, atunci nu avem voie să-i uităm pe frații noștri care sunt în nevoie și în necaz. *Matth. Henry* † 1714.

Lucrarea începută puternic și plină de har încă nu s-a încheiat (versetul 3); cei care s-au întors până acum, din inima cărora este compus acest psalm, sunt în legătură cu poporul întreg numai ca o mică avangardă. *Întoarce, DOAMNE, pe captivii noștri ca pâraiele din sud!* După cum citim în Isaia 49.18, că Ierusalimul tânjește după copiii săi și DOMNUL îi jură: „Te vei îmbrăca într-adevăr cu toți aceștia ca și cu o podoabă și te vei încinge cu ei ca o mireasă”, tot așa își zice și poetul aici, că țara sfântă tânjește după un aflux abundent de populație revigorată, așa cum cea iudaică (Geneza 20.1) și mai ales partea de miazăzi a țării, situată spre deșertul Sinai, tânjesc după șuvoaiele de apă de ploaie care în timpul verii dispar și se întorc din nou în mod regulat în timpul iernii. Prof. D. *Franz Delitzsch* † 1890.

Întoarce, DOAMNE, soarta noastră ca pâraiele din sud! Cum DOMNUL le dă acelor pâraie din nou apa lor și odată cu aceasta îi dă țării o nouă fertilitate, tot așa cere și cântărețul, fie ca El să întoarcă din nou șuvoaiele harului Său și spre Adunarea care acum însetează sub arșița și seceta nevoii și odată cu aceasta să-i dăruiască o nouă înflorire. În versetul 5, cererea se revarsă într-o expresie de certitudine bucuroasă. Prof. D. *Fr. Bähgen* 1904.

Versetul 5. *Cei care seamănă cu lacrimi.* Ce-i drept, în adevăratul sens al cuvântului nu i-am văzut niciodată pe oameni semănând cu lacrimi, în schimb, i-am văzut adesea făcând-o cu multă îngrijorare și mâhnire, ca și când ar fi fost suficient ca să stoarcă lacrimi din fiecare ochi. În vremuri de mare lipsă, sărmanii țărani s-au despărțit numai cu inima grea de fiecare măsură mică de boabe pe care trebuiau să le presare în pământ; ei se simt de parcă odată cu acestea le-ar lua copiilor pâinea de la gură și cu siguranță că în asemenea vremuri se varsă literalmente multe lacrimi amare deasupra. Nevoia nu este rare ori atât de mare, încât guvernul se vede nevoit să împartă grăunțe de semănat, pentru că altfel nu se va semăna nimic. Ibrahim pașa a făcut aceasta de mai multe ori, numai atât timp cât mă duce amintirea, probabil imitându-l pe marele său predecesor din Egipt, în timpul celor șapte ani de scumpete. – Poate că gândurile psalmului nostru sunt pricinuite și de marile primejdii care îl amenință adesea pe țaran la arat și semănat. Nenorocirea care li s-a întâmplat slujitorilor lui Iov când boii arau și măgărițele mergeau alături pe pajiște și când deodată sabeenii au pornit un atac, au răpit vitele și pe slujitori i-au trecut prin ascuțișul sabiei (Iov 1.14), se repetă și în ziua de astăzi. Și anume, pământul arabil se află de multe ori departe de localități, în câmp deschis. Astfel, de exemplu, locuitorii din Ibel și din Kiem au cele mai bune câmpuri de grâu la o depărtare de una până la două ore de căminele lor, în apropierea pustiei, unde brațul legii nu ajunge. Dacă este agitație în țară sau dacă guvernul este slab, atunci oamenii pot să se ocupe de ogoarele lor numai cu primejdia vieții. De fapt, ei merg întotdeauna la muncă numai în cete numeroase și complet înarmați, în orice minut pregătiți să dea drumul plugului și să ducă flinta la ochi, dar în ciuda acestor măsuri de precauție vine multă suferință grea peste acești oameni, care trebuie astfel să semene cu lacrimi. – Încă un al

motiv pentru gândul psalmului îl putem găsi în marile dificultăți pe care în multe locuri ogorul însuși le ridică în cultivarea sa. Terenul este de multe ori stâncos sau altminteri aproape inutilizabil sau invadat de hățiș de spini ascuțiți și este nevoie de nespuse de multă muncă anevoioasă pentru a sfărâma petecele de ogor, pentru a scoate și a tăia și a arde spinii și pentru a subjugă pământul îndărătnic, mai ales cu vitele slabe și cu plugurile primitive cu care felahii (țăranul arab) trebuie să-și facă munca. Dacă luăm toate acestea la un loc, ce minunat sună atunci făgăduința că plugarul, care face o asemenea muncă anevoioasă, deoarece își împrăștie sămânța prețioasă în pământ în frig și-n ploaie, în teamă și-n primejdie, în sărăcie și-n lipsă, cu siguranță va reveni cu bucurie la vremea secerișului, purtându-și snopii. *W. M. Thomson* 1859.

Minunata făgăduință, plină de conținut profund, este prezentată în imagini împrumutate din evenimentele instructive ale vieții rurale. În sudoarea feței sale își lucrează țăranul câmpul și aruncă sămânța în pământ, unde zace o vreme ca moartă și îngropată. Urmează o iarnă întunecată și turbure și totul pare pierdut; dar la întoarcerea primăverii, toată natura învie la o viață nouă și câmpurile, cândva pustii, se acoperă cu cereale care se leagănă, care, după ce dogoarea soarelui le-a adus la coacere, sunt cosite de secerători voioși și aduse acasă cu veselie. Iată, o, ucenic al lui Isus, acest simbol al muncii tale prezente și al răsplății tale viitoare! Poate că tu „semeni” într-adevăr „cu lacrimi”. Poate că-ți îndeplinești obligațiile sub prigoană, dușmănie, mahnire, boală, griji și durere. Tu activezi în adunare și osteneala ta nu este prețuită și pare că nu rezultă nici un folos din ea. Ba chiar trebuie să te scufunzi tu însuși în țărâna pământului și toate furtunile lungii ierni moarte trebuie să vuiască peste tine; trupul tău moare, o pradă a descompunerii. Cu toate acestea se apropie ziua când vei secera cu bucurie și secerișul tău va fi bogat. Căci iată, și Domnul și Stăpânul tău a mers cu plâns aici pe pământ, ca Omul durerii și obișnuit cu boala, a purtat sămânța nobilă și a semănat-o în jurul Său până când, la sfârșit, trupul Său a fost culcat în pământ ca și bobul de grâu. Dar el S-a sculat din snop și acum este în cer, de unde cu siguranță va veni cândva cu strigăt de bucurie, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, aducându-Și snopii. Atunci oricine se va bucura de rodul muncii Sale. *Episcop D. G. Horne* † 1792.

Există *lacrimi* care sunt chiar ele o sămânță, pe care trebuie s-o semănăm: lacrimi de durere pentru păcatul propriu și pentru păcatul străin, lacrimi de compasiune pentru Adunarea asuprită a Domnului și lacrimi de dragoste sfântă pentru cei încă nemântuiți, lacrimi la rugăciune și la propovăduirea Cuvântului. *Matth. Henry* † 1714.

Lacrimile care vin din tristețe dumnezeiască nu sunt pierdute; ele sunt boabe de sămânță ale mângâierii. În timp ce omul pregătit de pocăință varsă lacrimi, Dumnezeu varsă bucurie în inima sa. Dacă vrei să devii vesel, spune *Chrysostomus*, atunci poartă suferința. Pentru aceasta a fost Hristos uns cu untdelemn de bucurie, ca El să dea bucurie celor întristați. Atunci poate apostolul într-adevăr să numească o astfel de pocăință, o căință de care nu-i pare rău nimănui (2 Corinteni 7.10). Aici vine rod dulce dintr-o rădăcină amară. O asemenea apă a lacrimilor, Hristos o transformă în vin de bucurie. Tristețea sfântă, spune *Basil*, este sămânța din care încolțește floarea bucuriei veșnice. *Thomas Watson* 1660.

Versetele 5.6. Prin cei care seamănă cu *lacrimi* nu vor fi înțeleși exilații, ci cei care s-au întors acasă, care se ocupă din nou de pământul natal, și anume, cu lacrimi, pentru că pământul este uscat și există puțină nădejde ca sămânța să încolțească. Dar acestui semănat plin de lacrimi îi va uram un seceriș bucurios. Să ne amintim la aceasta de seceta și de creșterea rea cu care noua colonie din vremea lui Hagai a fost pedepsită și de viitoarea binecuvântare promisă de profet, drept urmare că lucrarea de construire a Templului va fi continuată viguros. Dar aici, semănatul plin de lacrimi este numai imaginea noii întemeieri, care în circumstanțe degenerate și oprite

într-adevăr nu merge înainte fără multe lacrimi (Ezra 3.12); în general, cuvântul psalmului coincide cu cuvântul prediciei de pe munte, Matei 5.4: „Ferice de cei care plâng, pentru că ei vor fi mângâiați!” Subiectul pentru versetul 6 este țăranul și, fără metaforă, fiecare membru al *ecclesia pressa* (Adunarea mult asuprită). Ebraica (construcția gerundivă) zugrăvește în versetul 6a trecerea neconținută, aici încolo și întoarcerea celui dureros întors în sine; versetul 6b descrie venirea fără îndoială și apariția sigură a celui peste așteptări de foarte fericit. Acela poartă sămânța de împrăștiat (sămânța destinată să fie aruncată în brazde), acești snopi ai săi, recolta sa rușinoasă, cum i se părea lui semănatul lipsit de speranță. Cum prin semănat se înțelege tot ce individul aduce drept contribuție la construcția Împărăției lui Dumnezeu, prin snopi se înțelege rodul salutar care crește din semănat, deoarece Dumnezeu îi dă înflorirea mai mult decât cere și gândește el. Prof. D. *Franz Delitzsch* † 1890.

Versetul 6. *Se va întoarce cu cântec de bucurie, purtându-și snopii.* Secerișul spiritual nu vine la fel de repede pentru toți, la fel de puțin ca și secerișul natural. Dumnezeu a spus-o, că nu vor înceta semănatul și seceratul. Iar secerișul spiritual este și mai sigur; pentru că acea făgăduință rostită după potop i-a fost dată omenirii în întregime, nu pentru fiecare țară, loc sau câmp în mod deosebit, astfel încât unora să poată să le lipsească recolta, și cu toate acestea Dumnezeu să-Și țină cuvântul. Dar Dumnezeu nu Și-ar împlini făgăduința privind recolta spirituală a bucuriei, dacă măcar și un singur om evlavios, care seamănă acum cu lacrimi, ar trebui să plece pentru totdeauna fără o perioadă de recoltă cu bucurie. Mulți au o părere neînsemnată despre Evanghelia și despre cei care se declară de partea ei, pentru că acum este vremea când se seamănă cu lacrimi; dar nu privi la începutul, ci la sfârșitul vieții creștine, acest sfârșit fără sfârșit, la pacea veșnică și la bucuria eternă care îl așteaptă pe creștinul credincios. *W. Gurnall* † 1679.

La doar o sferă limitată de experiențe, pe care le-am adunat din citit, auzit și văzut, am găsit, cu toate acestea, că bobul de sămânță, care a fost semănat în vremuri se scumpește și mare lipsă, a dat adesea o recoltă mult mai bogată decât în anii obișnuiți, așa încât de multe ori, curând după marea lipsă, cei care au semănat cu lacrimi au avut parte de un belșug mare de cereale peste orice așteptări. – Să luăm seama, de asemenea, la siguranța făgăduinței, care exclude orice îndoială. Aici nu este nicio nesiguranță, întâmplare sau posibilitate, ci promisiunea este absolut sigură și știm că cerul și pământul vor trece, dar nicio iotă din Cuvântul lui Dumnezeu. Nimic nu va putea zădărnici recolta aceluia care a lucrat credincios în via Sionului. *Humphrey Hardwick* 1644.

În ce sens profund este valabil cuvântul despre Omul durerii Însuși! El le este bine cunoscut credincioșilor ca Cel care a semănat cu lacrimi. În muncă grea și-n cazna sufletului Său a înfăptuit El vremea de semănat a suferinței, care va aduce o recoltă bogată când Se va arăta din nou, ca să ducă personal acasă răsplata durerilor Sale. Snopi bogați va duce acasă în acea zi de bucurie. Hambarele Sale vor fi pline. Tocmai în măsura în care suferințele Sale au depășit măsura durerii omenești, când de dragul nostru S-a supus acelor înspăimântătoare realități ale morții și ale judecății, exact în aceeași măsură, plinătatea bucuriei Sale curate, ca Acela de la care acum curge veșnic binecuvântare peste ai Săi, va depăși bucuria credincioșilor (care totuși nu este una neînsemnată), a căror întregă fericire este decisă de faptul că ei vor fi veșnic la Domnul. *Arthur Pridham* 1869.

Acest al șaselea verset zugrăvește potrivit viața slujitorilor adevărați ai Evangheliei. Ei ies cu sămânța vitală a Cuvântului; ei Îl seamănă ca sămânță prețioasă și o udă cu rugăciune și lacrimi. Binecuvântarea Domnului îi însoțește; El le încununează munca cu succes și cu aceasta le pecetluiește chemarea în slujbă. Și în acea zi mare vor veni cu siguranță din morminte, purtându-și snopii cu bucurie, iar Domnul îi va întâmpina cu cuvintele: Bine, rob bun și credincios, intră în bucuria stăpânului tău! *S. E. Pierce* † 1829.

Cel care merge. Adunarea Domnului nu are voie să țină pregătită această sămânță nobilă numai în depozitul ei pentru aceia care vor veni să întrebe de ea, ci ea trebuie să-și trimită semănătorii afară, ca să-și semene sămânța printre aceia care nu-i cunosc valoarea sau sunt prea indiferenți ca să se ostenească pentru ea. Adunarea nu are voie să șadă inactivă și să verse lacrimi pentru oamenii care nu vor să se îndrepte spre ea, ci să meargă acolo și să semene sămânța sub multe greutate și lacrimi, chiar și printre cei ostili și cei indiferenți, cei stăpâniți de prejudecăți și cei decăzuți. *Edwin Sidney* 1840.

Plânsul nu are voie să ne oprească de la semănat; chiar dacă trebuie să suferim răul, noi să perseverăm în facerea binelui. *Matth. Henry* † 1714.

Bobul de sămânță este întotdeauna cel mai bun, cel mai scump, și totuși țărâna îl seamănă, chiar dacă în vremuri de scumpete trebuie să și-l rupă de la gura lui și alor săi; și el o face, cu toate că sămânța este expusă multor primejdii. Și noi trebuie de multe ori să riscăm și să renunțăm la ceva de dragul cauzei lui Dumnezeu, să pierdem case, țări, ba chiar viața, mai bine decât să fie neglijată lucrarea lui Dumnezeu sau să ajungem noi în primejdie să ne pierdem sufletul. *Alex. Henderson* † 1646.

Sfaturi omiletice

Versetul 1. 1) O amintire bucuroasă de ceea ce a făcut Domnul: El a întors captivitatea. 2) Efectul ciudat al acestui eveniment asupra sufletului: aproape că n-am putut să credem că este adevărat. 3) Descoperirea minunată: este totuși adevărat și este o eliberare de durată și așa mai departe.

O comparație și un contrast. I. Cei răscumparați de Domnul sunt ca cei care visează 1) în ciudățenia trăirilor lor, 2) în încântarea bucuriei lor. II. Cei răscumparați sunt diferiți de cei care visează: 1) Visurile se spulberă, faptele Domnului sunt deplină realitate. 2) Acestei încântări nu-i urmează nicio dezamăgire, nicio trezire, ca să se descopere că nu este decât un vis (Isaia 35.10). *W. H. Page* 1885.

Versetul 2. Râsul sfânt. Prin ce ia el naștere și cum se îndreptățește.

Versetele 2.3. 1) Vestea despre fapta minunată a Domnului. 2) Propria experiență a acesteia. 1) Domnul face lucruri mari pentru poporul Său. 2) Aceste fapte mari atrag atenția lumii fără voia ei. 3) Ele trezesc închinarea bucuroasă a copiilor lui Dumnezeu. *W. H. Page* 1885.

Versetul 3. *Domnul a făcut lucruri mari pentru noi.* În această mărturisire sunt incluse trei părți demne de remarcat ale recunoștinței. 1) Că lucrurile care s-au petrecut aici sunt lucruri mari. 2) Cine le-a făcut: *Domnul*, El Însuși. 3) Că nu s-au petrecut împotriva noastră, ci *pentru noi și cu noi.* *Alex. Henderson* † 1646.

Versetul 4. Aici vedem credincioși care se bucură de propria lor izbăvire, preocupați cu râvnă ca toată Adunarea Domnului să aibă parte de bogăția harului. Vezi legătura dintre versetul 4 și versetele 1-3. Să luăm deci în considerație: 1) Firile bănuitoare și șovăitoare au prea multă grijă de ele însele și sunt prea tare preocupate ca să caute mângâiere pentru ele personal, ca să-și mai facă gânduri și să aibă energie pentru binele Adunării ca întreg. 2) Credincioșii veseli, dacă veselie lor provine într-adevăr din sursa bună, cunosc mai mult despre puterea care constrânge a

dragostei lui Hristos (2 Corinteni 5.14), care îi umple apoi cu râvnă mai mare pentru onoarea Domnului și extinderea Împărăției Sale. 3) Inimile vesele pot să prețuiască mai mult distanța și contrastul dintre propria lor fericire și starea nefericită a celor care încă nu sunt eliberați și, prin urmare, de dragul acestor captivi nefericiți, ei nu pot altfel decât să stăruiască pentru binele Adunării Domnului, prin a cărei slujbă cei legați vor trebui să fie eliberați. 4) Asemenea suflete, care se bucură în Domnul, sunt în general acelea care au cea mai multă credință și nădejde; și așteptarea succesului lor le împinge la rugăciune și le încurajează la eforturi serioase. *John Field* 1885.

Versetul 5. Creștinul ca semănător. I. Să privim tabloul mai de aproape. Țăranul are felurite munci de îndeplinit; fiecare anotimp și fiecare zi aduc din nou sarcinile lor deosebite. Tot așa, și creștinul are felurite îndatoriri: în cămăruță, în familie, în Adunarea Domnului, în lume și așa mai departe. II. De unde vine aceasta, că mulți creștini seamănă cu lacrimi? Poate să fie din cauza: 1) solului rău, 2) a vremii aspre, 3) a răutății și a împotrivirii vrăjmașilor, 4) a dezamăgirilor anterioare. III. Ce legătură există între semănatul cu lacrimi și seceratul cu bucurie? 1) O recoltă plină de bucurie sub binecuvântarea lui Dumnezeu este consecința unui timp de semănat plin de sudoare și de lacrimi. 2) Dumnezeu, care nu poate să mintă, a făgăduit un asemenea seceriș cu bucurie. 3) Când putem să așteptăm secerișul cu bucurie? Nu în perioada acestei lumi iernatice; ei îi lipsește căldura soarelui, necesară coacerii rodului. Cerul este soarele creștinilor. Când vei duce cândva acasă roadele mahnirii tale prezente, atunci Îi vei mulțumi lui Dumnezeu că te-a lăsat să semeni cu lacrimi. – La încheiere: 1) Ce demn de reproș este comportamentul acelor care în vremea aceasta plină de muncă stau toată ziua inactivi! 2) Ce privilegii au totuși creștinii față de ceilalți oameni din lume! 3) Fie ca nădejdea și perspectiva unui seceriș cu bucurie să ne țină în picioare sub toți norii turburi și nevoile și ostenele acestei văi a plângerii! *Sam. Lavington* † 1807.

Două imagini bogate în conținut: 1) Semănatul cu lacrimi și 2) secerișul cu bucurie.

Versetul 6. 1) Întâi semănăm, după aceea recoltăm. 2) Ce seamănă omul, aceea va secera (Galateni 6.7). Cine seamănă sămânță nobilă, acela va și recolta rod nobil. 3) Măsura recoltei este în raport cu măsura semănatului. Cine seamănă cu zgârcenie, acela va secera cu zgârcenie; și cine seamănă în binecuvântare, adică îmbelșugat, acela va și secera în binecuvântare, adică îmbelșugat (2 Corinteni 9.6). 4) Semănatul poate că trebuie să fie făcut cu lacrimi, dar seceratul se va face cu bucurie. 5) În raport cu mahnirea semănatului va și bucuria seceratului. *G. Rogers* 1885.

În ambele părți ale acestui verset găsim trei contraste: În prima parte: 1) a merge, 2) a plânge, 3) purtând sămânța pentru semănat; și corespunzător acestui lucru în partea a doua: 1) a veni, 2) cu bucurie sau veselie, 3) purtând snopii. *John Hume* 1628.

Plugarul în lucrarea de arat a lui Dumnezeu. I. Munca sa grea de semănat. 1) Hărnicia sa: *el merge* dus și întors pe ogor. 2) Măhnirea sa: *cu lacrimi*. 3) loialitatea sa: *și seamănă sămânță nobilă*. II. Secerișul său bucuros. 1) Siguranța secerișului: *el se va întoarce cu siguranță din nou*, ca să secere. 2) Bucuria sa după suferință: *cu bucurie*. 3) Răsplata sa bogată: *purtându-și snopii*. *W. H. Page* 1885.